

DANIEL PETER JANÁČEK, O.PRAEM. OPAT STRAHOVSKÝ

Hromnice Strahov 2021

„Vzpouzejte se!“ – tímto výrokem a stejnojmennou knihou z roku 2010 vyzývá francouzský filozof Stéphane Hessel na sklonku svého života k politické angažovanosti, založené pobouření, které v nás budí sociální nespravedlnost kolem. „Vzpouzejte se!“ – to je přesně něco pro vyčerpanou společnost, která hledá prostředek, jak by se jednotně vyjádřila. „Vzpouzejte se!“ je úderný slogan, který chce vyjádřením odporu, protestní kulturou vytvořit něco nového. Recenze mluvily o tom, že čtenáři dostávají do rukou životní elixír – vzpomínku na to lepší v nás. Pobouření může vést k politické angažovanosti, k touze sloužit lásce či spravedlnosti. Politika soucitu, založená jen na emoci plynoucí z utrpení bližního, dokáže ovšem na druhé straně také spravedlnost pošlapávat.

Pobouření je v současnosti vysoko v kurzu také v naší společnosti i v naší církvi. Již Hans Urs von Balthasar si stěžoval na „antiřímský afekt“, který se stal lidovým sportem. Téměř všichni provozují „církvní bashing“ – rádi si kopnou do církve, nešetří jízlivou kritikou.

Neztrácíme v tomto horlivém nadšení z pohledu to podstatné? Dnes nám evangelium představuje několik postav, které se do těchto obrazů nehodí: SIMEON A ANNA, MARIA A JOSEF.

Maria s Josefem přichází do chrámu naplnit Mojžíšův zákon, vykonat rituál, který je pro ně důležitý, jako výraz díků za Bohem darované dítě. Přinášejí toho, koho jim Bůh daroval, a jsou vděční. Vědí, že potřebují Boží přízeň a lásku, aby mohli žít život v plnosti.

Simeon a Anna žijí celý dlouhý život z touhy, která je nese. Ve svém dlouhém čekání věří, že jim Bůh jejich touhu naplní. Svým postojem učí i nás, že se Bohu vyplatí důvěřovat, že se vyplatí věřit v budoucnost i ve stínu smrti. Vedeni Duchem děkují Bohu ne za život, který jim daroval, ale také za to, co již zřejmě neprožijí, za to, v co mohou jenom doufat – „*moje oči uviděly tvou spásu, kterou si připravil pro všechny národy*“.

Papež František o nich řekl (2017): „Simeon a Anna jsou ve svém stáří schopni nové plodnosti, kterou dosvědčují písní: život si zaslouží, aby byl prožíván v naději, neboť Bůh plní svá zaslíbení.“

Prorokyně Anna by své pocity mohla formulovat takto:

Jak jsem jej držela ve svých rukou, věděla jsem, že mě drží a já jsem ta, která je držena.

Jak jsem jej uviděla svým zrakem, věděla jsem, že mě vidí a já jsem ta, na kterou pohlédl.

Jak jsem potkala proroka, věděla jsem, že se mě dotkl a že jsem jeho prorokyní.

Čtyři lidé jsou spojeni skrze malé dítě: muži a ženy, staří a mladí. Bůh jim umožnil toto setkání. Je to svátek setkání. Ale zde jde ještě o víc: zde se v těch čtyřech lidech setkává Starý zákon s Novým. Proročtí lidé zastupují Boží lid Izraele, v kterém opět ožil Boží Duch. Oni poznávají

Mesiáše. Ten, kterého uvedli Maria a Josef do chrámu jim byl Bohem představen jako Mesiáš. V hlubokém tajemství se zde setkávají lidé a Bůh.

Tento den v nás chce vzbudit touhu po Božím elixíru: nemusíme se jenom vzpouzet a protestovat, můžeme se učit připravenosti sloužit Bohu: tak jako tito čtyři lidé mu dokázat děkovat, toužit a čekat, až do dne, kdy naše oči uvidí Boží slávu, která je připravena také pro nás.